

Pe+Pa

farní občasník
prosinec 2024

Slovo pana faráře

Milí Farníci,
toto číslo PePy se k Vám dostává v čase Vánoc, kdy se připojujeme více než kdy jindy, k zástupům radujících se z příchodu Božího Syna Ježíše Krista mezi nás. Tato radost přichází jako světlo do temnoty.

Vyprošuji tedy sobě i Vám, ať nás toto radostné světlo zaskočí, třeba právě uprostřed temnot v nás či ve světě - ať je jeho hluboký pokoj prozáří svou Nadějí.

Nadějí, nad kterou nemají žádní Herodové vůbec žádnou moc. Ať nás toto světlo jemně, ale mocně proměňuje v posly Naděje, v jejichž srdcích zní stále chvalozpěv: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.

Rád bych se s vámi také podělil o překvapivé zjištění o jednom z mých oblíbených spisovatelů:

„To, co pozorní čtenáři dosud jen tušili, potvrdil nedávný nález nahrávek Hrabalových adventních promluv na faře v Libici nad Cidlinou. Už jako sedmdesátník v nich Bohumil Hrabal nejen odhaluje vzácnou citlivost k posvátnému rozměru života, ale vykládá své odmítnutí právnické kariéry a příklon k lidem na dně jako svou cestu „malého Krista“.

S láskou vám na vaše životní cesty žehná otec Michael

Společenství naší farnosti

Milí farníci, jak jsme minule slíbili, budeme pokračovat v představení farních společenství. V letním vydání našeho občasníku jsme zjistili, co je to KLAS. V tomto čísle nám společenství manželů představí Pavel Pejchal.

Manželské společenství

Počátky našeho společenství sahají do devadesátých let, kdy jsme při scházení se s mojí dnes manželkou Květkou zjistili, že si máme hodně co povídat a sdílet o víře. Přidával se k nám můj spolužák Pavel Tulis, který nad námi již bdí z nadhledu věčnosti.

Během studií v Brně jsme s Květkou navštěvovali křesťanské společenství a prošli různými duchovními formacemi – např. charismatickou obnovou u sv. Tomáše, duchovními cvičeními při studentské farnosti u jezuitů, u salesiánů v Žabovřeskách, v komunitě Blahoslavenství v Dolanech apod. Tyto zkušenosti a formace byly pro nás oba zásadní. Když jsme se po ukončení studií stěhovali zpátky z Brna, tak nám bylo jasné, že se budeme snažit o to, abychom mohli žít v nějakém křesťanském společenství i tady. Nevěděli jsme ale jak na to.

V roce 2004 jsme byli poprvé

na Manželských setkáních. Zde jsme kromě jiného získali i inspiraci a odvalu s tím konečně něco udělat. Začali jsme v sestavě tří rodin. Vzpomínám na víkend v diecézním středisku Vesmír, kdy jsme konečně uložili děti a vděčně se sesedli k popovídání na chodbě před pokoji. Několik let jsme se pak potkávali celé rodiny zhruba jednou měsíčně v neděli odpoledne. Nejvíce nás bylo 7 rodin.

Několik let to takto vyhovovalo. Postupně nám ale začala chybět taková forma, která by umožňovala pravidelný program s duchovní náplní. Inspirováni příběhy druhých jsme opustili nedělní setkávání s dětmi a začali se scházet pouze dospělí a to ve všední den, což lépe umožňuje pravidelné plánování. Když se sejdem všichni, tak je nás 12, typicky nás ale bývá kolem sedmi. V současné době nás každé čtvrté úterý večer hostí fara v Bobrové. Náplň setkávání se také proměňovala.

Nyní máme zakotvenou následující formu: začínáme společnou modlitbou v kostele. Následně na faře připravíme menší či větší občerstvení a probíráme evangelium na příští neděli. Používáme metodu práce s Biblií,

kteřá napomáhá tomu, aby každý vnímal čtený text osobně. Nejprve každý hovoříme o tom, co nás v textu zasáhlo do srdce, následuje kolečko, kdy si sdělujeme, co nás v textu nově oslovilo (co nám „docvaklo“). V posledním kolečku probíráme, jaké nám text přinesl otázky nebo co nám nebylo jasné. Jednotlivé části celého večera jsou pochopitelně provázány osobním sdílením toho, co prožíváme ve svém životě. Tyto večery s pevným programem občas vystřídá neformální popovídání. Bývá to typicky na Vánoce nebo

Velikonoce, nebo třeba při příležitosti kulatých narozenin některého z nás. Jednou až dvakrát do roka vyrazíme s celými rodinami na prodloužený víkend.

Dovolím si osobní závěr: Jsem vděčný a vnímám to jako velkou Boží milost, že svoji víru mohu sdílet s manželkou, dětmi, rodiči a také v širším kruhu. Naše společenství manželů je místem, kde si opakovaně připomínám, že každý jsme jiný a svoji víru, svůj osobní vztah s Bohem žijeme svým jedinečným způsobem, a že je to tak dobře.

Pavel Pejchal

Pe+Pa

Z historie farního kostela

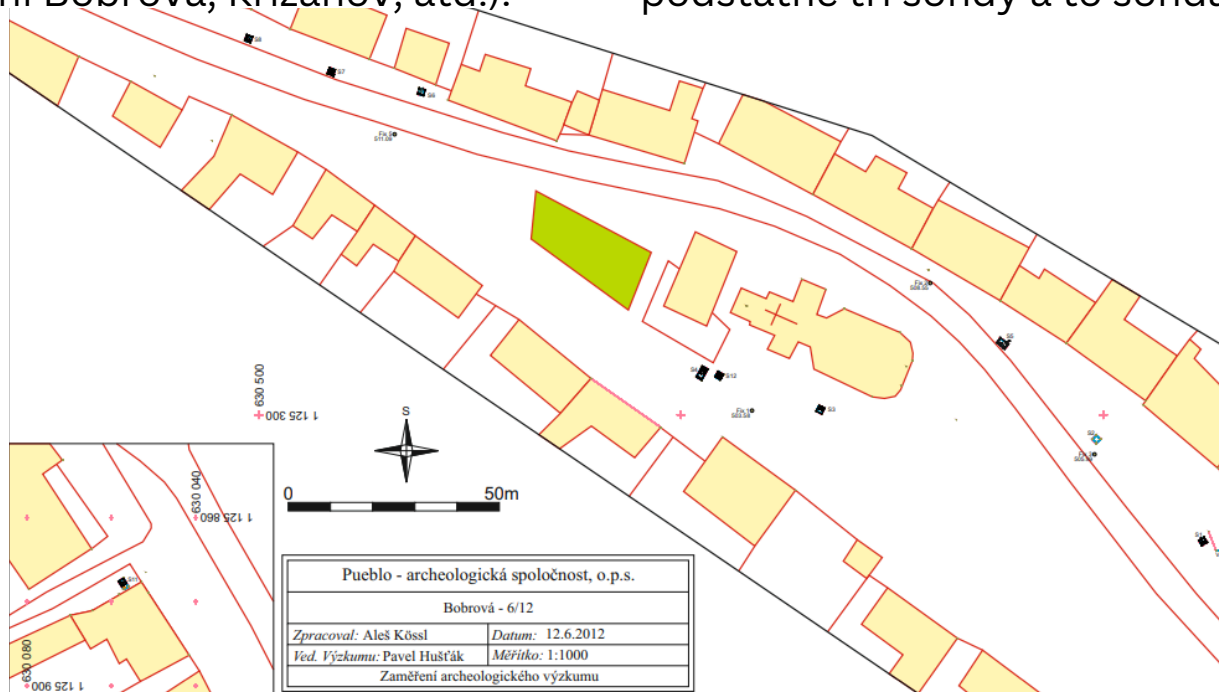
Historické prameny týkající se vzniku kostela sv. Petra a Pavla na Horní Bobrové jsou velmi kusé. Víme, že nejstarší zmínka o existenci vsi pochází z roku 1267. Tuto skutečnost popisuje dokument olomouckého biskupa Bruna ze Schauenburgu, který byl sepsán na jeho sídle v Blansku. Listina potvrzuje žďárským cisterciákům desátky z farností někdejších statků, tehdy již zesnulého Bočka ze Zbraslavi (z literatury znám spíš jako Boček z Obřan). V dokumentu je mezi majetky v újezdech výslovně zmíněna Bobrová, Žďár a Bočkonov (Nové Město na Mor.).

Lze tedy předpokládat, že i Horní Bobrová byla v 60. letech 13. století významné středisko budoucího feudálního panství.

O deset let později, v roce 1277, se v doplňku papežské konfirmační listiny žďárskému klášteru zmiňuje farní kostel na Horní Bobrové. Tento dokument můžeme považovat za nejstarší písemný doklad o fungování kostela. To znamená, že stavba jako taková, byla vybudována o několik let dříve. Kostel sv. Petra a Pavla, jak ho vidíme v dnešní podobě, prošel v letech 1714 – 1722 rozsáhlou barokní přestavbou, rukou architekta Jana Blažeje Santiniho - Aichela. Při rekonstrukci došlo

k zásadní proměně celkové dispozice kostela. K východnímu průčelí starší stavby, poté co kněžiště bylo odstraněno, připojil rozměrný halový prostor. Došlo i ke změně orientace presbytáře, který se nyní ocitá v západní části kostela. Vlivem této rekonstrukce se v hmotě kostela nedochovaly žádné původní pozůstatky předchozí stavby. Předpokládáme, že kostel byl vybudován v pozdně románském slohu. V místech dnešního presbytáře se měla nalézat původní středověká loď kostela. Nicméně zde nejsou viditelné žádné původní stavební články nebo náležitě křivé stěny (Dolní Bobrová, Křižanov, atd.).

základy stavby. V literatuře se můžeme dočíst, že koncem 15. století byla ke kostelu přistavěna věž. Toto datum nám do jisté míry naznačuje letopočet 1490 uvedený na nejstarším dochovaném zvonu, který ulil Ondřej Ptáček. Bohužel se více informací o původním pozdně románském kostele nedochovalo. Nicméně v roce 2012 byl v Bobrové proveden archeologický průzkum vyvolaný výstavbou kanalizace a ČOV, který poskytl pár nových informací a potvrdil některé domněnky. Výzkum probíhal formou sondáže. V obci bylo vyhloubeno celkem 11 sond o rozměrech 1,5 x 1,5m. Pro nás jsou podstatné tři sondy a to sonda S4,

Můžeme pouze vidět typická velká barokní okna s výklenky až k zemi, což naznačuje, že z původního středověkého kostela byly zachovány a využity pouze

S12 a S3. Tyto sondy byly umístěny v blízkosti kostela. Sondy S4 a S12 se nacházely ve střední části návsi, přibližně 15 m jižním směrem od kostela, poblíž bývalé barokní

školy. V sondě S4, po odstranění destrukčních vrstev, byl odhalen terén, ze kterého vycházela kamenná konstrukce založená až na úroveň podloží. Z tohoto důvodu byla otevřena sonda S 12, která sloužila jako ověřovací k průběhu zmíněné kamenné zdi

nalezené v sondě S4. Po odstranění svrchních vrstev byla v sondě S12 potvrzena pokračující kamenná konstrukce v orientaci SV – JV směřující k baroknímu objektu bývalé školy.

Nález kamenné konstrukce interpretujeme jako hřbitovní zeď původního pozdně románského kostela, u kterého se rozkládal pohřební areál. Vzhledem k průběhu zdi, směrem k bývalé škole, můžeme konstatovat, že tato budova byla postavena až po zániku funkčního pohřebního areálu. V sondě S3 byly po odstranění svrchních vrstev rozpoznány vkopy, které obsahovaly nálezy lidských ostatků

Po odstranění těchto nepravidelných a těžce rozpoznatelných vkopů byla odhalena pravidelná hrobová jáma s nálezem dochovaných kosterních pozůstatků. Podle antropologické analýzy patřila kostra mladé ženě ve věku 30 - 40let o přibližné

výšce 155cm. V horní čelisti byly viditelné změny způsobené nejspíš chronickým zánětem, což mohla být i příčina úmrtí.

Hrob můžeme zařadit do rozmezí let 1722 – 1784, a to z toho důvodu, že prostorově kopíruje nově zbudovanou loď kostela - hlava směřuje od kostela (proto rok 1722, dokončení barokní přestavby) a po roce 1784 bylo patentem Josefa II. zakázáno pohřbívání kolem kostelů a far a začínají se budovat ústřední hřbitovy za hradbami měst a na okraji vesnic. V hrobě byla nalezena, v rámci výbavy, lidská figurka, která se skládala z jednotlivých kostěných částí.

Po vyjmutí a laboratorním očištění

bylo zjištěno, že se jedná o fragment růžence typu ARMA CHRISTI (tzv. nástroje Kristova utrpení). Nalezený růženec obsahoval 7 kostěných korálků, z toho 3 miskovitého tvaru s vybraným středem. Vybraný střed

umožňoval mezi dva exempláře umístit (zřejmě dřevěný) korálek, představující v růženci modlitbu „Otče náš“. Dále 1 ks nejspíš zobrazuje sloup/pranýř (24 mm × 5 mm).

Další 3 ks jsou antropomorfního charakteru, 1 ks znázorňuje ruku (15 mm × 7 mm), 1 ks vyobrazuje lebku (12 mm × 10 mm) a 1 ks je ve tvaru srdce s výraznou rýhou znázorňující probodnutí (8 mm × 10 mm). Pro kompletnost „chybí“ nálezy nejčastěji zastoupených korálků představujících modlitbu „Zdrávas Maria“, které byly zřejmě vyrobeny z již nedochovaného organického materiálu (třeba dřevo). Korále typu Arma Christi představují křesťanské předměty

vztahující se k cestě Ježíše Krista na kříž, jeho utrpení a smrti ukřižováním. Tato symbolika se vyskytuje v křesťanské ikonografii po celý středověk až do novověku. Mezi zobrazovanými artefakty vyniká znázornění tzv. Pěti ran Krista (srdce, dvě ruce a dvě nohy), dva tyto symboly (ruka a srdce) jsou součástí nálezu růžence z Bobrové. Význam nalezených korálků je v křesťanské, především katolické, symbolice následující: *srdce* – rána v Kristově boku, jeho oběť na kříži; *ruka* – rána v Kristově těle, také může být ve významu ruky vojáka, jež Krista udeřila do tváře; *sloup* – k němuž byl Kristus přivázán při bičování; *lebka* – dle starokřesťanské tradice byl Kristův kříž postaven nad hrobem Adamovým, a Kristova krev kapající na Adamovu lebku odčinila první hřích lidstva. Na Vysočině byly nalezeny dva téměř kompletní růžence s korálky tohoto typu - kostel sv. Jakuba v Jihlavě z roku 2007 a 2008, pocházející ze 17.-18. století a z bývalého vojenského hřbitova při Invalidovně v Praze Karlíně.

Nesporný význam bobrovského nálezu spočívá ve skutečnosti, že je prvním publikovaným nálezem tohoto typu ve venkovském prostředí. *Jitka Štohandlová*

Téměř svatá návštěva

Věřím, že mladého muže na obrázku asi netřeba představovat. Znájí ho lidé po celém světě a přesto jeho ostatky doputovaly i do naší farnosti.

Carlo Acutis (3. 5. 1991 Londýn - 12. 10. 2006 Monza, Itálie), resp. jeho ostatky, pobyl v září tohoto roku v našem kostele celých 6 dní.

Ostatky blahoslaveného Carla získal pro naši zemi P. Roman Czudek, někdejší rektor Nepomucena – české papežské koleje v Římě. Po celé republice putovaly od února 2022, včetně celostátního setkání mládeže v Hradci Králové. Za necelé tři roky prošly více než 70 míst a farností, některé dokonce opakovaně. Dozvěděli se o něm také někteří bobrovští farníci, modlili se za to, zda Bůh chce Carla přivést i k nám

do farnosti a jak to dopadlo, asi víte. Během dní, které u nás strávil, jsme mohli společně prožít např. hudební pásmo s četbou o Carlově životě (vytvořeno bylo scholou Štramberk), které nám představila naše místní farní mládež. Za jejich výkon jim patří velký dík.

Jindy byl kostel otevřen pro soukromé uctění ostatků.

Před nedělní mší sv. jsme shlédli krátký film o Carlově životě s názvem “Kdo je Carlo Acutis?” (dostupný na youtube.com).

Asi nejvíce navštíveným dnem byl pátek 6. září, kdy k nám přijela teoložka Kateřina Lachmanová a vyprávěla o Carlově životě. Na přednášku přijelo také mnoho lidí z blízka i z dále. Katce i její kamarádce se v naší farnosti moc líbilo a měla radost z přátelské atmosféry, kterou vytváříme.

Carlo je světec naší doby, může nám být v mnoha ohledech velmi blízký.

Už od raného dětství projevoval

velké nadání. Ač se to zdá neuvěřitelné, první slova vyslovil ve třech měsících, první věty v pěti. Jako batole byl velmi otevřený a komunikativní. Oslovoval lidi na ulici.

Ve čtyřech letech projevil velký zájem o Ježíše Krista a Pannu Marii. Na procházkách s maminkou rád chodil do kostela, aby viděl Ježíše a políbil kříž. Pro rodiče to bylo velmi překvapivé, protože nebyli praktikujícími katolíky.

Jeho maminky se tak dotkla Carlova láska ke Kristu, že znovu začala chodit do kostela.

Mnoho lidí jí říkalo, že Carlo je velmi zvláštní dítě a že s ním Bůh má nejspíš velký plán. První svatě přijímání přijal v sedmi letech. Od té doby chodil na mši každý den.

Ve škole byl stále pozitivní a vymýšlel samou legraci.

Fascinovala ho moderní technologie a počítače. Vytvářel různá videa a animace.

Žil život normálního teenagera 21. století. Rád hrál na playstationu, ale dokázal si sám sobě dát časový limit, aby s technologiemi nestrávil příliš mnoho času. Hrál jen jednu hodinu týdně. Někdy moc mluvil ve třídě a trochu se přejídal. Znal své limity a snažil se na nich pracovat. Chodil pravidelně ke zpovědi a psal si deník, ve kterém zmiňoval své nedostatky a chtěl na nich pracovat. Jednou si napsal: „Co znamená, když vyhraješ tisíc bitev, ale nevyhraješ nad svými zkaženými vášněmi? Skutečné bitvy jsou uvnitř nás.“

Vždycky se zajímal o druhé a jejich trápení. Pomáhal svým spolužákům a podporoval je v konání správných věcí. Nikdy na ně ale nenakládal

příliš. Měl dar říct správnou věc ve správnou chvíli. Ježíš byl u něj vždy na prvním místě a díky tomu měl čisté a milující srdce.

Spolu s maminkou dával bezdomovcům jídlo a oblečení. V 11 letech byl biřmovaný a poté pomáhal s katechezí ve své farnosti. Poznal, že mnoho dětí má problém s přijetím víry, protože jejich rodiče nechodí do kostela.

Jednou řekl: „Eucharistie je moje dálnice do nebe.“ A dále: „Kdyby lidé znali skutečnou přítomnost Ježíše v eucharistii a jaké milosti z ní můžeme přijmout, jejich životy by byly proměněny.“

Začal vytvářet webové stránky o eucharistických zázracích. Cestoval a fotografoval je.

Řekl: „Čím více přijímáme Ježíše v eucharistii, tím více se mu stáváme podobnými.“ Věřil, že nám svátosti pomáhají nést naše utrpení.

Vždy si byl vědom toho, že nechce promarnit čas.

Lidé se ho ptali, čím chce být, až bude dospělý. Odpovídal: „Kdo ví, ale být blízko Ježíši, to je můj životní plán.“

Věděl, že jeho život nebude dlouhý. Řekl: „Všichni se rodíme jako originály, ale mnozí zemřou jako fotokopie.“ Chtěl žít život plně pro druhé, místo soustředění se na sebe. Když mu bylo 15 let,

hodně jeho spolužáků mělo chřipku. Carlo také onemocněl, myslel si, že je to chřipka, ale jeho zdraví se nezlepšovalo. Rodiče ho vzali k lékaři.

Byla mu diagnostikována leukémie. Měl velké bolesti a přitom myslel na druhé. Věděl, že brzy zemře. Řekl své mamince: „Mami, rád bych opustil tuhle nemocnici, ale vím, že ji neopusím živý. Dám ti znamení, že jsem s Bohem. Umírám šťastný, protože vím, že jsem nepromarnil svůj čas věcmi, které netěší Boha.“ Usmíval se a nestěžoval si. Obětoval své utrpení za církev a svatého Otce. Zemřel týden od stanovení diagnózy.

Pohřeb byl plný neznámých lidí, kteří stáli před kostelem, jichž se způsob jeho života velmi dotknul. Jeho svatý život byl mezi lidmi znám a tak se přirozeně začali modlit na jeho přímluvu.

Maminka obdržela mnoho dopisů, které svědčily o tom, jak se Carlův příklad dotknul mnoha lidí.

Carlo jednou řekl: „Naším cílem musí být věčnost. Věčnost je naším domovem.“

Čtyři roky po jeho smrti se jeho rodičům narodila dvojčata.

Carlo Acutis byl blahoslaven v roce 2020. Dne 27. dubna 2025 bude svatořečen při závěrečné mši jubilea teenagerů.

Manželské večery

Co a k čemu jsou Manželské večery? Pomohu si přirovnáním s provozováním automobilu. Pokud má automobil dobře sloužit a dlouho vydržet, tak nestačí pouze tankovat, občas jej umýt a podle ročního období přezout pneumatiky. Pro zajištění dlouhého a spolehlivého provozu je nezbytná pravidelná údržba. Podobně je to s partnerskými vztahy.

Každodenní věrné naplňování svých rolí v partnerském a rodinném životě je základním projevem společného života. Určitá rutina nám pomáhá zvládat nároky našich zaměstnání, rodičovství, péče o domov, dobrovolnických aktivit, ... Rutina do partnerského vztahu patří také, ale může se snadno stát pastí. Proto je dobré čas od času vybočit z běžného shonu a vydat se se svým partnerem do vhodného servisu. Do servisu, který umožní získat nadhled nad tím, jak spolu žijeme, připomene, proč spolu žijeme a ideálně i přinese do partnerského života nové dovednosti.

Jeden takový servis vymysleli před více než 20 lety manželé Nicky a Sila Leeovi ve sboru anglikánské církve v Londýně. Soudě podle jeho intenzivního využívání ho

vymysleli velmi dobře. Manželské večery se rozšířily již do 120 zemí světa a prošlo jimi přes 1.5 milionu účastníků.

S manželkou jezdíme pravidelně již 2 desetiletí do servisu Manželská setkání – o tom ale někdy jindy. Když jsme na jaře 2023 prošli Manželskými večery v Nové Vsi, tak to pro nás byl překvapivý a radostný objev. Ještě dnes si pamatuji, jak mě „dostalo“, když jsme v sobotu večer přiběhli, vyčerpaně si sedli a najednou před nás někdo postavil talíř se skvělou večeří. Uvědomili jsme si, že jsme spolu, že nic nemusíme a že máme čas pouze pro sebe. První krok dobrého servisního zásahu tedy splněn – soustředěný čas pro sebe. Následovala výuková videa – průvodní slovo manželů Leeových, bohatě prokládané svědectvími manželských párů z celého světa. Znovu jsem si mohl uvědomit, že ve svých vztazích řešíme všichni podobné situace a že je dobré a možné se navzájem inspirovat.

Dovolte mi uvést příklad jednoho tématu: Téma druhého večera je Umění komunikace. Určitě jsem již někdy slyšel, že při vzájemné komunikaci je užitečné dvakrát víc naslouchat než mluvit. Ale řídím se tím? Možná proto mám dvě uši a jenom jednu pusu? Vyjmenování zlovyků v naslouchání dalo tuším

každému v sále dostatek podnětů ke zpytování svědomí. Schválně, zkuste si dnes všimat, jak dlouho necháte druhého mluvit, než mu skočíte do řeči 😊. Statistiky praví, že průměrně to vydržíme 17 sekund. Velmi jsme tedy uvítali návod *Pět kroků k vstřícnému naslouchání*. Pro dobré mezilidské vztahy je nezbytné se nejprve snažit druhé pochopit, a pak teprve být pochopeni. Výuková videa jsou pravidelně přerušována prostorem pro rozhovor v páru a praktický nácvik prezentovaných technik. K tomu napomáhají skripta obsahující klíčové body přednášek a pracovní úkoly do páru. Druhý servisní krok – získání nové dovednosti, také splněn.

Fikaný způsob, jak zajistit skutečně efektivní údržbu vozidel našich vztahů je pravidelné rande. Rande s manželkou? Jasně a ne ledajaké. Kromě nezbytné romantiky může být i „pracovní“. Ve skriptech nechybí domácí úkol, který vhodným způsobem dále rozvíjí nově získanou dovednost. Třetím servisním krokem je tedy návod k pravidelné údržbě.

Jak ale vypadaly Manželské večery letos v Dlouhém?

Začalo to optimisticky: Brněnské biskupství vyhlásilo možnost získání dotace v programu Pastorační projekty 2024,

kteřou se nám podařilo získat; Obec přislíbila pronájem Kulturního domu; Vojta Polnický slíbil, že uvaří a Schrollerovi slíbili, že se připojí do Týmu. Barbora Tulisová, která připravovala plakátek pro Manželské večery v Křižanově, pohotově vyrobila plakát i pro nás. Vyslali jsme pozvánky do světa a čekali na přihlášky. Dva měsíce se nic nedělo. Koncem srpna se přihlásili první odvážlivci a během dalšího měsíce jsme z původně plánované kapacity pro 10 párů měli přihlášených hned 12. Naši farnost zastoupilo 5 párů, ostatní byli z okolí. Nejvzdálenější až od Velké Bíteše a z Nového Veselí. Velkou radostí pro nás bylo, že z 12 párů bylo 7, kteří byli na podobné akci poprvé. Poslední neděli v září jsme se dočkali. Do realizačního Týmu se přidali ještě manželé Bobulovi z Koníkova. Společně jsme ze sálu v našem KD vytvořili romantickou kavárnu vyzdobenou dekoracemi, které nám zapůjčila organizátorka loňských Manželských večerů v Nové Vsi Milada Kuželová. Pro roznášení jídla a zákusků nás podpořily slečny z naší farnosti. Připravili jsme, co jsme mohli a posílení společnou modlitbou čekali na příjezd párů rozhodnutých pracovat na svém vztahu. Přiznám se, že jsem byl

hodně nervózní. V jakém stavu přijedou? Přijedou vůbec? Budou ochotni se spolu bavit? Budou připraveni nevnímat okolí a věnovat se převážně sami sobě? Budou důvěřovat přednáškám natolik, aby si přednesené téma vzali osobně? Obavy ale byly zbytečné. Ukázalo se, že otevřít společný prostor večerí skutečně funguje. Pustili jsme video a Nicky se Silou nás začali uvádět do tématu pevnějšího spojení. První pauza, první rozhovor – Jak jste se seznámili – první zasněné úsměvy.

Ano, stále jsme spolu rádi. Příště přijedeme zase! Nebylo to vždy tak ideální. Nepodařilo se nám vždy vytvořit si v týdnu prostor na domácí úkol – společné rande. Některá témata v těch 8 večerech byla pro někoho obtížnější. Někdy jsme se nepřenesli přes aktuální události a nedokázali být plně přítomní. Určitě jsme ale udělali pořádný kus údržby na našem vztahu. Sami jsme se přiučili

něčemu novému, s druhými jsme upevnili stará přátelství a navázali nová. Nesu v srdci velkou vděčnost, že se tato akce mohla konat. Stala se mi svědectvím o živém společenství církve. Začalo to před více než 20 lety v Anglii poctivou prací Leeových, pokračovalo mnoha obětavými lidmi, kteří pořídili český překlad pracovních skript, profesionální dabing všech videí, neúnavně kurzy propagovali a především organizovali. Moc rád bych ocenil i naši místní církev, ve které tu žijeme. V textu už jsem zmínil manželské páry, které do toho šli s námi, děvčata z naší farnosti, která nám pomáhala s obsluhou, a těším se na poslední poděkování: zase jednou nám kryl záda náš KLAS. Dámy z KClubu Aktivních Seniorů se střídaly, aby nám dodaly pravidelnou posilu v podobě moučníku, na který jsme se vždy v druhé polovině večera velmi těšili. Co bude dál? Začátkem roku jsou plánovány Manželské večery v Radňovicích a také ve Žďáru nad Sázavou. Sami plánujeme navazující setkání na jedno odpoledne v první polovině příštího roku. Pokud bude zájem (a zase taková spousta lidí ochotných pomoci), tak bychom další Manželské večery uspořádali znovu za 2 roky. *Pavel Pejchal*

Rok 2025 bude tzv. svatým jubilejním rokem. Co to znamená?

Od r. 1300 se ujal v katolické církvi zvyk slavit Svatý rok, tzv. Milostivé léto. Slaví se zpravidla každých dvacet pět let. Svatý rok se někdy též nazývá „jubilejní“ rok podle latinského jubileo - radovat se. Svatý rok je časem milosti, obrácení, odpuštění hříchů a bratrského společenství. V dějinách církve se slavila Svatá léta dvojího druhu, buď řádná, odpovídající kulatým výročí Kristova narození, anebo mimořádná, při různých jiných příležitostech.

Jubilejní roky v židovské tradici

Tradice jubilejních roků vychází z inspirace židovskou tradicí, podle níž se každých 50 let vyhlašoval Svatý rok. Během něho se neobdělávala pole, vracela se zabavená půda, propouštěli se otroci. Samotný výraz „jubileum“ se odvozuje z výrazu „yobel“ - od trubky z beraního rohu, která začátek Svatého roku ohlašovala. Podle Zákona Izraele spočívala spravedlnost především v ochraně slabých. „Vyhlásíte za svatý každý padesátý rok a vyhlásíte v zemi svobodu pro každého jejího obyvatele. Bude to pro vás milostivé léto ..., každý se vrátí ke svému majetku, každý se vrátí do své rodiny ... nebudete sít a

nebudete sklízet plodiny země“ (Lv 25,8-12).

Jubilejní rok v katolické církvi

Milostivé léto se slaví zpravidla každých dvacet pět let, aby je mohly prožít všechny generace. Každý jubilejní rok má v poslední době nějaké ústřední téma a akcentuje výzvy té které doby. Např. jubilejní rok 2000 zahájil nové tisíciletí. Svatou bránu baziliky sv. Petra tehdy otevíral Jan Pavel II. „Naší branou je Kristus,“ zdůrazňoval. „Pane buď pro nás Branou, která nás přivádí k tajemství Otce. Učiň, aby nikdo nezůstával vyloučen z Jeho objetí plného milosrdenství a pokoje.“

Od 16. století se začaly vyhlašovat také mimořádná jubilea, které měla zdůraznit události zvláštního významu.

Např. rok 1933 - se slavil 1900 let od Vykoupení. V roce 2000 vyhlásil papež Jan Pavel II. jubilejní Svatý rok jako vstup do nového tisíciletí. V roce 2015 vyhlásil papež František mimořádný svatý rok milosrdenství.

Církev dala starozákonnímu jubileu nový duchovní význam. Milostivý rok spočívá v odpuštění, jež je nabídnuté všem, a v možnosti obnovit vztah s Bohem i s druhými lidmi. Svatý rok má upevňovat víru, vést k bratrské solidaritě uvnitř církve i ve společnosti.

Volá a vybízí věřící k upřímnějšímu a důslednějšímu vyznávání víry v Krista. Významným obsahem svatých roků je výzva k odpuštění ve všech vztazích a na všech úrovních, s čímž souvisí i možnost získání tzv. odpustků. Vatikánský úřad „Apoštolská penitenciárie“ zveřejnila dekret obsahující normy pro získání odpustků během Svatého roku 2025. S odvoláním na bulu Spes non confundit, kterou papež František vyhlásil Milostivé léto, připomíná, že termín „odpustek“ je synonymem „milosrdenství“, protože má vyjadřovat plnost Božího odpuštění, které nezná hranic.

Svatá brána symbolizuje Krista

Jubilejní rok se zpravidla zahajuje v noci mezi 24. a 25. prosincem tím, že papež otevře tzv. svatou bránu vatikánské baziliky svatého Petra, zatímco tři kardinálové otevřou svaté brány dalších tří bazilik: Sv. Jana v Lateránu (San Giovanni in Laterano), Sv. Marie Větší (Santa Maria Maggiore), Sv. Pavla za hradbami (San Paolo Fuori le Mura). Svatá brána symbolizuje Krista a jeho milosrdenství. Kristus sám je branou k Otci. Během každého svatého roku pak touto branou procházejí miliony poutníků. Zvláště symbolická je skutečnost, že Svatou branou lze

do baziliky pouze vstoupit a nikoliv odejít. Projít touto branou vlastně znamená vyjádřit odhodlání vstoupit do Kristova srdce, souznít s ním a přijmout milosrdnou Otcovu náruč. Ježíš sám o sobě říká: „Já jsem dveře, kdo vejde skrze mne, bude spasen“ (Jan 9,10).

Svatý rok 2025: „Naděje neklame“

Nadcházející svatý rok 2025 ponese téma „Naděje neklame“ a bude zahájen otevřením Svaté brány vatikánské baziliky svatého Petra při letošní vigilii Narození Páně, o Štědrém dnu 24.12.2024, a skončí uzavřením bran o slavnosti Zjevení Páně, 6. ledna 2026. V jednotlivých diecézích proběhne zahájení Jubilejního roku o svátku Svaté rodiny v neděli 29. 12. 2024. „Ať je putování do katedrály znakem cesty naděje, která, když je osvětlena Božím slovem, spojuje věřící,“ píše papež František v papežské Buly Spes non confundit, kterou vyhlásil milostivý rok 2025.

převzato z webu pastorace.cz

Pro malé i velké

Najdi 15 rozdílů! Obrázek si pak můžeš vymalovat.

Bohoslužby o Vánočních svátcích

úterý	24. 12.	21.30 „půlnoční“ mše sv.
středa	25.12.	11.00 Boží hod Vánoční
čtvrtek	26.12.	11.00 svátek sv. Štěpána
neděle	29. 12.	11.00 svátek svaté rodiny
úterý	31.12.	17.00 mše sv. na Moravci
středa	1.1.	11.00 Nový rok, svátek Matky Boží, Panny Marie
pátek	3.1.	18.00 žehnání tříkrálovým koledníkům
neděle	5.1.	11.00 slavnost Zjevení Páně

Pe+Pa

MINISTRANTSKÝ FOTBAL

V sobotu 2. listopadu se uskutečnilo děkanské setkání ministrantů. Na programu byla ranní mše sv. a poté se všichni přesunuli do sportovní haly, kde probíhaly fotbalové turnaje. Hráli jak kluci, tak i děvčata. Bobrovští ministranti se ukázali jako zdatní fotbalisté. Ze Žďáru si přivezli 1.místo. GRATULUJEME!

foto: Petr Staněk st.

MISIJNÍ JARMARK

Poděkování si zaslouží ženy z KLASU, které zorganizovaly misijní jarmark v podobě balených koláčků a buchtíček. Z prodeje se utřžilo téměř 5000Kč, které jsme jako farnost odeslali na účet Papežských misijních děl. Velký dík patří také všem, kteří dobroty napekli a samozřejmě všem, kteří si je zakoupili.

foto: Jiří Schroller st.

Pe+Pa (Petr a Pavel) farní občasník, 2. ročník, číslo 3. Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Bobrová, 592 55 Bobrová 149 (www.farnostbobrova.cz) v počtu 100 výtisků. Grafický návrh a příprava pro tisk - redakční tým, jazyková korektura - Marie Staňková st., Pavel Pechal.

Vaše náměty, připomínky, články posílejte na email: redakce.pepa@gmail.com (Andrea Schrollerová)